

Gatheka nr. 10

Livets Lov

Alt det som kommer til et menneske, - i virkeligheten er det mennesket som når frem til det. Ved dette mener jeg ikke å si at et menneske ikke fremkaller det, skaper det, erverver det, fortjener det, eller at det ikke kommer til ham tilfeldig. Alt som kommer kan komme til et menneske fra en av de nevnte fem veier: men i virkeligheten er det like fullt mennesket som kommer til det. De ovennevnte veier er riker fra hvilke en bestemt ting kommer. Men det som fremkaller tingene er mennesket selv. Denne subtile ide forblir skjult, inntil mennesket får en innsikt i livsloven og blir helt klar over dens indre arbeide. Hvis en for eksempel sa at et menneske kommer til en bestemt stilling, rang eller i besittelse av rikdom eller berømmelse ved å arbeide for dette, - ja, så var det sant sett fra utsiden, men mange arbeider og oppnår det ikke. Dessuten kan man kanskje si at alle Forsynets velsignelser kommer til deg, hvis du fortjener dem. Men livet viser oss at det er så mye som er motsatt av dette prinsipp. For det finnes i mange verden som ikke fortjener og allikevel oppnår. Ved enhver tilsynekomst av fri vilje synes det å være hjelpeløshet i enhver retning i livet. Og med hensyn til hva mennesket kaller tilfeldighet, så er det så mye som taler imot dette også. For en dyp innsikt i livet vil vise at det som synes å være tilfeldig, i virkeligheten ikke er tilfeldig. Det synes å være tilfeldig, da illusjon er livets natur.

Men for helt ut å forklare hva jeg mener med å nå fram til en bestemt ting: - Enhver sjel er så å si ustanselig i ferd med å bane seg en vei henimot noe, undertiden bevisst, undertiden ubevisst. Hva et menneske foretar seg utad er en synlig handling, en handling som kanskje ikke har noen forbindelse med hans indre arbeide, som er lik en reise. Ikke enhver vet hva han baner seg en vei mot, og likevel baner enhver seg sin vei. Enten en baner seg en vei henimot det mål han har ønsket, eller han baner seg en vei til det ganske motsatte mål, som han aldri har ønsket, det vet han ikke. Men når målet er virkeliggjort på det fysiske plan, da blir mennesket bevisst: "Jeg har ikke arbeidet for det. Jeg har ikke skapt det. Jeg har ikke fortjent det. Jeg har ikke ervervet det: hvordan er det da mulig at det er kommet? Hvis det var et mål han har ønsket, vil han kanskje gi seg selv æren for det. Han prøver å tro: "Jeg har på en eller annen måte gjort det". Men hvis det var et mål han ikke ønsket, da vil han forsøke å legge ansvaret på en annen, eller han går ut fra at det har hendt av en eller annen grunn. Men i virkeligheten er det en skjebne han er kommet til ved enden av sin reise. Du kan ikke bestemt si at han har skapt det, han har gjort det, at han har fortjent det eller at det er kommet tilfeldig. Hva som kan sies er at han har reist imot det, enten bevisst eller ubevisst, og er kommet frem til det. Ingen har derfor i virkeligheten, ved sine ønskelige eller ikke-ønskelige erfaringer vendt seg bort fra sin skjebne, som det var meningen han skulle komme frem til.

Ikke desto mindre, det som er mest nødvendig er å forbinde den ytre handling med den indre reise, en harmoni som sikkert vil vise seg å bli en årsak til fred og trøst. Det er dette som menes når det sies at man må ha harmoni inni seg selv. Og når denne harmoni først er frembrakt, blir man i stand til å se alle tings årsak bedre enn ved mangel på harmoni. Man kan kanskje spørre på hvilken måte harmoni vil kunne opprettes mellom den indre reise og den ytre handling. Det som vanligvis hender er at mennesket er så oppslukt av sin ytre handling, at hans indre holdning fordunkles for hans syn. Det første som derfor er nødvendig er å fjerne det dekke som skjuler den indre holdning for hans syn. Enhver er seg bevisst hva han gjør, men er ikke bevisst om sin indre holdning. Med andre ord, enhver vet hva han gjør, men det er ikke sikkert at enhver vet hva han går imot.

Jo mer man er seg dette bevisst, jo mindre blir utvilsomt ens virksomhet. For tanken leder handlingen, men den gir bare en rytme, en balanse til livet. Sammenlignet med et menneske som er i stand til å springe uten å vite hvor han skal hen, er den andre mye bedre stilt, som går sakte, men vet hvor han skal.

Det er to forskjellige deler i en handling: en handling i vårt indre liv og en handling i vårt ytre liv, det indre vesen og det ytre vesen. Det ytre vesen er en fysisk handling, den indre handling er vår holdning. Begge kan være handlinger av fri vilje, men på en viss måte viser de seg begge å være mekaniske eller automatiske handlinger. Den indre handling har uten tvil en sterk kraft og innflytelse på den ytre handling. Et menneske kan være opptatt hele dagen med å gjøre en ting, men hvis holdningen på samme tid arbeider mot ham, kan han aldri ha hell med sitt arbeid. Et menneske kan kanskje ved sin ytre handling fortjene en stor pris, men ved sin indre handling fortjener han den ikke. Og hvis derfor disse to handlinger står i motsetning til hverandre er det ingen oppbygning, og de ønskede resultater oppnås ikke. Det sanne resultat, det ønskede resultat, kommer med harmonien mellom disse to aktiviteter.